

Boros János

Pécsi Tudományegyetem, BTK, Filozófia Tanszék

Filozófia! 2.

Bevezetés a filozófiai gondolkodás módjába – Thomas Nagel segítségével

A filozófia mint a világ dolgairól való következetes, szisztematikus és tudatos gondolkodás mai tudásunk szerint hozzávetőleg két és félezer évvel ezelőtt alakult ki az antik görög világban. Az ókorban indult története során a rendszeres gondolkodás többek között a tudományok kialakulásához és fejlődéséhez, a fizikai világ egyre tágabb és mélyebb feltárásához, a modern technológiákhoz, az új típusú gyógyítási módokhoz és a modern demokráciákhoz vezetett, mely utóbbi a benne élő milliárdnyi embernek az emberiség történetében példátlan mértékben és módon biztosított békét, biztonságot, emberi méltóságot és jólétet. Az emberi gondolkodás történetének tanulmányozása és továbbadása által a nyugati demokráciák saját, magas fejlettségű kultúrájuk és civilizációjuk kialakulását, a demokratikus emberi világ „kognitív” eredetét és saját fennmaradásuk egyik feltételét kutatják és tanítják.

Az objektivitás határai

Nagel filozófiájának egyik fő témája a megismerés alapvető dichotómiájának vizsgálata: a szubjektivitás és az objektivitás kapcsolatának tematizálása. A megismerő és a megismert, a tudat és a külvilág, a szubjektív és az objektív kettőssége, összetartozása és különbözősége a nyugati filozófián végighúzódo klasszikus téma. Talán azt is mondhatnánk, hogy magának a filozófiának mint filozófiának egyik alapprobléma. Ha a filozófiát – bizonyos historikus felfogásokat ideiglenesen elfogadva – a gondolkodást, a szubjektivitást, az észet tematizáló folyamatként tekintjük, akkor mondhatjuk, hogy a filozófiát „szülő” problémáról van szó. Filozófia akkor jött létre a görögöknél, és akkor születik meg intencionálisan minden emberben, amikor elkülöníti magát a világtól, amikor rájön, hogy ő maga nem teljesen azonos sem a közösséggel, sem annak hagyományával, történetével és életével, sem magával a természeti világgal. Amikor fölismeri, hogy saját tudata és esze van, és ezzel elkülönítheti magát az őt körülvevő közegektől. A filozófia az individualitás, a különbözőség megsejtéséből jön létre, amikor az egyes ember észreveszi, hogy ő egészen más, mint a társadalom vagy a természeti világ.

A preszókratikusoktól kezdve Platónon és Arisztotelészen át a filozófia a tudást kereszte, a helyes tudást, és eme tudás helyét, amelyet sokféleképpen neveztek, igen gyakran észnek és szubjektivitásnak. Mihelyt azonban a tudás, a tradíció, a megismerés problematikussá válik, megkérdőjeleződik az egyén, az idő és valamennyi használt szó és fogalom. Minden filozófia legsürgetőbb „feladata” eldönteni, hogy mi a gondolkodás, milyen a szubjektum viszonya a valósághoz. Azaz amikor az egyén valamit mond a világról, milyen alapon mondja, mi teszi, hogy amit mond, az igaz vagy helyes, milyen a szubjektivitás és az objektivitás, a gondolkodás és a valóság kapcsolata. (Természetesen a filozófiának további „sürgős” feladatai is vannak, mint például a gondolkodás szabályainak feltárása, vagy például a nyelv sajátosságainak kérdése, az a kérdés, hogy hol helyez-

kedik el és milyen szereppel funkcionál a nyelv a szubjektum és az objektum viszonyában; továbbá a nyelv írott, íródó vagy beszélt formája milyen specifikus módon befolyásolja ezeket a viszonyhálózatokat stb.)

A görögök óta elterjedt volt a hit, amely aztán például Descartes-nál egészen világosan megfogalmazódott, hogy a helyes megismerés csak pontos és világos, jól körülhatárolt fogalmakkal lehetséges; azaz a szubjektivitás és az objektivitás pontos megkülönböztetésével, meghatározásával és kettejük kapcsolatának pontos megadásával. A res cogitans és a res extensa viszonyát kellett minél pontosabban meghatározni.

Hagyományosan úgy vélték, hogy mivel egyetlen magánvaló, tárgyiasítható és „tárgyszerű” (objektív) valóság van, ezért ez a valóság objektíve objektív, vagy szubjektíve objektív. Az egyik alapvető nézet szerint a „külvilág” tárgyszerűsége létezik ténylegesen, és a mi megismerésünk csak ennek járuléka, része, és így a megismerés is pusztán egy főnálló tényállás szolgái rögzítése.

Filozófia akkor jött létre a görögöknél, és akkor születik meg intencionálisan minden emberben, amikor elkülöníti magát a világtól, amikor rájön, hogy ő maga nem teljesen azonos sem a közösséggel, sem annak hagyományával, történetével és életével, sem magával a természeti világgal. Amikor fölismeri, hogy saját tudata és esze van, és ezzel elkülönítheti magát az öt körülvevő közegektől. A filozófia az individualitás, a különbözőség megsejtéséből jön létre, amikor az egyes ember észreveszi, hogy ő egészen más, mint a társadalom vagy a természeti világ.

Azaz a fizikai, objektív valóság van, és a mi megismerésünk ennek leképezése, realiztikus megértése. Ezen felfogáson belül a fizikalizmus magát a tudatot is tárgyszerűnek, fizikainak gondolta, míg a dualizmus a belső megismerő világot, a gondolkodó ént egy másik világ földi hírnökének tekintette, és a valóságtól elkülönülöként, annak nemrészeként tételezte. Mind a dualizmus, mind a fizikalizmus episztemológiája minden további nélkül lehet realiztikus, hiszen megismerhetik azt, ami van. A fizikalista azért, mert nincs más valóság, mint ez az egy, a dualista pedig azért, mert a lélek mint nem evilági, mint isteni valóság pontosan kiolvassa a világból ama másik világ, az isteni valóság adott törvényeit.

A másik alapvető nézet, amelyet idealizmusnak vagy szélsőséges esetben szolipszizmusnak nevezünk, a valóságot szubjektíve objektívnek tartja, azaz a megismert, vagyis számunkra tudatosan létező valóságot a megismerő szubjektum hozza létre, és az objektív valósághoz csupán eme szubjektumon keresztül juthatunk. Amennyiben elfogadjuk, hogy van egy objektív, tárgyszerű világ,

amelynek megismertségét azonban együtt kreálja az otlévő világ és a megismerő, akkor kantianusok vagyunk, ha viszont úgy gondoljuk, hogy nincs semmiféle külvilág, akkor a szolipszizmushoz csatlakozunk.

E két felfogásrendszer a problémákat nem oldja meg, és a legmeglepőbb, hogy a tiszta és világos fogalmak keresése – mint már Kant megállapította – a legnagyobb fogalmi és szisztematikus zűrzavarhoz vezetett.

Eme zavar feloldhatatlanságának elfogadása és bizonyos fogalmi tisztázások határainak felismerése jelenkori filozófiánk egyik jelentős mozzanata. Akár Foucault vagy Derida filozófiájára is gondolhatunk, de idézhetjük Nagelt is, aki az objektivitás-szubjektivitás dichotómiáját újra nagyítólenyce alá veszi. Nagel fölteszi a kérdést, hogy hol vannak az objektivitás határai, azaz meddig mehet a pontos valóságmegismerés, és hol kezdődnek a feloldhatatlan pontatlanságok.

Az objektivitás határait Nagel a tudat, vagyis a metafizika, az értékek és az etika kérdésével kapcsolatban vizsgálja.

A tudat

Kiindulópontként a tudat és objektivitás következő téziséét állítja föl: „Objektivitásunk a tudat egy eljárása. Első értelemben a meggyőződések és az ismeretek objektivak. Azokat az igazságokat, amelyekhez ezen az úton jutunk, levezetett értelemben nevezzük objektívnek.” (Nagel, 1991a, 11.)

Meggyőződéseink és ismereteink a világról, annak valamelyik darabjáról szólnak, és tárgyorientáltságuk teszi őket objektívvá. Az objektivitás Nagel szerint úgy érhető el, hogy egy meglevő látásmódtól mintegy „visszalépünk” egy olyan pontra, ahonnan az előző perspektívára és annak tárgyvonatkozására rátekinthetünk. Ezáltal objektívabb képet kapunk a valóságról. Az objektivitás foka pedig azáltal növelhető, hogy újra meg újra „visszalépünk”, és rátekinthetünk előző fölfogásunkra. Ezáltal korábbi nézeteinket egy „objektív” világba integráljuk.

Természetesen itt olyan kérdések tehetők föl, mint például „hova” lépünk vissza, mi garantálja, hogy visszalépésünk a helyes irányban történik, és az új metaperspektíva valóban nagyobb „objektivitás-fokú”-e. Amennyiben objektivitáson a valóság „helyességre törekvő megragadását vagy leírását” értjük, úgy ez a tételezett „növekvő objektivitás” hasonlít Popper igazol(hat)atlan felfogásához, mely szerint a tudományos kutatás egyre nagyobb igazsághoz közeledik.

Ezzel kapcsolatban anélkül, hogy nagyobb figyelmet szentelne neki, Nagel is érzékeli, hogy lehetséges elhibázott objektivitás, amikor is egy objektívebb perspektíva nem jelent jobb megértést. Ugyanis a valóság nem minden aspektusáról lesz helyesebb, pontosabb képünk, ha „objektivitásra” törekszünk. Föltehető a kérdés: „Van olyan értelmezés, amely szerint mind a tudat, mind az Én részei az objektív valóságnak?” (Nagel, 1991a, 12.)

Objektív valóságnak általában a fizikai valóságot értik. Ennek kantianus megközelítésével szemben (miszerint a valóságról való ismeretünkben szétválaszthatatlanul összefonódik a szubjektív és az objektív) Nagel a valóság kognitív objektivitását hangsúlyozza. Szerinte el lehet vonatkoztatni a valósághoz való érzéki kapcsolódásoktól, és a fizikai-objektív valóságot pusztán gondolhatjuk is. Ezen absztrakciós folyamat első lépcsője az, hogy elgondoljuk, mások is hasonlóan látják a világot, mint mi, továbbá, hogy a világ, amely sokak által látható, „ott” van akkor is, ha mi nem nézzük azt. Eme kétlépcsős absztrakció (saját érzékelésünk és az emberi közösség érzékelésének kizárása) után egy „tisztá”, érzékelésmentes fogalmi nyelvet nyerünk, amely nincs a különböző érzékelési formákhoz kötve. Kétlépcsős absztrakciós processzus által a világ kognitív objektív képe juthatunk.

„A fizikai világ [...] nem tartalmaz szubjektív szempontokat, nem tartalmaz semmi olyant, amit csak egy különös perspektívából lehetne megközelíteni. Ami előfordul benne, megragadható egy általános racionális tudat által, amely információját teljesen mindegy, milyen perceptív perspektívából veszi, amely által esetleges módon éppen a világot figyeli.” (Nagel, 1991a, 15.)

A világ eme középpont nélküli, szubjektum nélküli szemlélete, amely a kollektív szubjektivitást is kizárja, vagy legalábbis elvonatkoztat tőle, igencsak problematikus. Fizikai fogalmaink valamilyen módon az érzékeléshez kötöttek. A gravitáció esetében például a fogalom kialakulásához Newton fejére kellett az almának esnie, és ez kellőképpen érzékelhető volt. De valamennyi fizikai fogalmunk bizonyos „szemléletekhez” kötött, amelyek érzéki képzetek, vagy legalábbis olyanok, amelyek elemei az érzékelésben találhatóak. Minden fizikai mérés érzékiségre vezethető vissza. A fizikai fogalmak az érzékiséghez kapcsolódó fogalmak (tér, idő, tömeg stb.), továbbá a műszerek, amelyekkel a fizikailag vizsgált világgal találkozunk, az érzékeléssel kapcsolódnak hozzánk, nemcsak a

műszerek fizikai hardverjénél fogva, de például a mérési skálákon, a szinképeken, a fényképeken keresztül is. Miközben tehát megpróbálunk a világról objektív fizikai képet alkotni, ez mindig csak absztrakció lesz. Ha tételezzük is egy, az érzékelésünktől, tudatunktól és nyelvünktől független világ létezését, mivel nem tudunk e három „tartományból” kilépni, a világról csak mindig érzékelésünkön, tudatunkon és nyelvünkön keresztül beszélhetünk. Soha nem tudjuk megmondani abszolút bizonyossággal, hogy objektív absztrakciónk valóban ahhoz a világhoz közeledik-e, amelyik „ott van” érzékelésünktől, gondolkodásunktól és nyelvünktől függetlenül, de ezektől független világról nem tudunk, és ezért nincs is értelme beszélni róla.

Az absztrakciós processzus, melyet Nagel javasol, nem csak e kantiánus perspektívából kérdőjelezhető meg. Fölmerülhet a kérdés ugyanis, hogy az absztrakciós processzus, ahonnan magát ezt az objektívációt végezzük, az objektív világ része-e, vagy sem. Tény, hogy maga ez a folyamat létezik, akárcsak az érzékelés és a különböző perspektívák. Nagel szerint

„a valóság többet átfog, mint ami belefoglalható a fizikai objektívitásfölfogásba.” (Nagel, 1991a, 15–16.)

A fizikai világ erőteljes megjelenése miatt azonban erről gyakran elfelejtkeztek, és arra törekedtek, hogy lehetőleg mindent a fizikai világba préseljének. Ennek eredménye volt Nagel szerint, hogy azok, akik a lélek, a belső világ problémáival foglalkoztak, sok esetben érthetetlen és nehezen közölhető fölfogásokat dolgoztak ki a pszichológiai jelenségekkel kapcsolatban.

A megoldás kulcsa Nagel szerint egy új objektívitásfogalom kidolgozása lehetne. E fogalommal nem járhatnánk azt a kizárólagos utat, hogy a fizikai világ mind teljesebb megértésére törekszünk, remélve, hogy a kvantumfizika eszközeivel a teljes valóság megmagyarázható. Nagel túlmegy a teljes fizikalizmus ellen felhozott ama érvelésen is, miszerint a kvantumfizika eredményeihez egy korántsem „kvantumfizikai” megfigyelőt is hozzá kell vennünk. Ez ugyanis még nem követelné meg feltétlenül a szubjektum belső perspektíváját, a tudatos tudatot. Az az objektívítás, amelyre Nagel törekszik, magát a tudatot is bennfoglalja, egy tudatot, amely belső perspektívával rendelkezik. Nagel ezért azt kívánja bemutatni, hogy az objektívítás fizikalista értelmezése annak nem egyetlen lehetséges fölfogása.

Nagel szerint magát az emberi szubjektivitást is a valóságos világ részeként kell fölfogni, amely legalábbis „külső megjelenésében” a fenomenális világ része – másrészt viszont az is nyilvánvaló számunkra, hogy nemcsak a külső világ részei vagyunk.

„Amennyiben [...] a világ részei vagyunk, amint az magában (an sich) van, akkor egy olyan magunkról való fölfogáshoz kellene jutnunk, amely nem csupán a *belső* perspektíva fölfogása: a magam *külső* perspektívából való fölfogásához is el kell jutnunk, mint egy olyan lény fölfogásához, amelyet a világ *tartalmaz*.” (Nagel, 1991a, 17.)

A pszichikai világ objektív fölfogása a kérdés: lehetséges-e egy olyan fölfogás, amely számolva az egyes emberek belső világával, mégis a belső világ valamilyen módon való „objektív” megragadását garantálja. A külső és belső perspektíva együtt gondolásához egyetlen világot kell tételeznünk.

„Az objektívítás általános eszméje, amelyre szükségünk van ahhoz, hogy *egy egyetlen világot* – amely mind a pszichikai, mind a fizikai jelenségeket tartalmazza – gondoljunk, egy olyan világ ideája, amely *magában (an sich)* van és nem egy olyan világé, amely valamely sajátos perspektívából azon belül megjelenik.” (Nagel, 1991a, 18.)

Ez a fajta gondolás azonban csak akkor lehetséges, ha képesek vagyunk saját perspektívánktól elvonatkoztatni. Fölmerülhet azonban a kérdés, hogy egy elvonatkoztatás való-

ban az adottként feltételezett ottlétű dolog mint tárgy megragadását jelenti-e. Nagel javaslatára értelmében olyan értelmezésekre kell törekednünk, amely megfelel a tárgynak. További kérdés azonban, hogy miként döntjük el, hogy melyik interpretáció felel meg egy tárgynak, pontosabban valaminek, ami ott van.

Ha a tudatot objektíve akarjuk vizsgálni, és itt elsősorban a saját tudatunkról és a belső perspektíváról van szó, azt a kérdést kell föltennünk, hogy miként lehetséges a tudat természetes objektív megértése. Ennek lehetőségét Nagel az idegen pszichikai létezők elgondolásában látja. Feltételezzük, hogy más embereknek is ugyanolyan jellegű belső tudata, perspektívája van, mint saját magunknak. Ezáltal lehetővé válik a saját belső perspektívánk objektív gondolása: ugyan mi a saját magunk számára soha nem válhatunk teljesen objektívvá, hiszen mi magunk gondolunk önmagunkra, de lehetséges más tudatok tételezése, és annak elfogadása, hogy ugyanúgy gondolkodnak, mint mi magunk, ugyanolyan belső perspektívával rendelkezve. A szubjektív beleélés eme képessége kivezet magunkból, és lehetővé teszi a tudatról való objektív gondolkodást. Természetesen itt nagy szerepe van a képzeteknek, hiszen soha nem tudunk egy más tudatot a maga belső mivoltában közvetlenül megragadni.

Fölmerül azonban a kérdés, hogy ha elfogadjuk a szolipszizmus ilyenfajta föloldását, továbbléphetünk-e még egy lépést, mely szerint mindenféle emberi perspektívától, egyáltalán az emberi perspektívától el tudnánk vonatkoztatni. Ha ez nem sikerül, akkor az objektivitásnak igen szigorú határait kell feltételeznünk.

Nagel szerint azonban feltételezhetünk egy „generikus élményfogalmat”, amely túlmegy az emberi élmények tartományán. Így például gondolni tudjuk Nagel elképzelése alapján, hogy az állatoknak is vannak bizonyos élményeik, amelyeket természetesen nem tudunk a saját pszichológiai fogalomkészletünkkel kifejezni. Továbbá tudnánk gondolkodni másfajta intelligens lényekről a világegyetemben, akiknek talán egészen más az intelligenciájuk és az élménystruktúrájuk, mint a sajátunk, mégis létező élményvilágokról lenne szó. Már maga az a tény, mondja Nagel, hogy ezt a lehetőséget meg tudjuk fogalmazni, jelzi, hogy tudjuk gondolni, hogy vannak rajtunk kívüli élményekkel rendelkező lények, belső perspektívák. Nagel azt az elvet is hozzáteszi, hogy lehetőségünk van arra, hogy olyan jelenségek gondolatait gondoljuk, amelyekről nem tudjuk, hogy miként tudnánk azokat megragadni.

Ez természetesen egy merész, de üres állítás. Gondolni valóban gondolhatok, amit akarok, ezt már Kant is hangsúlyozta. Hogy azonban olyan fenoméneket elgondoljak, amelyről azt sem tudom, hogy milyen értelemben fenomén, illetve amelyről tételezem, hogy saját tudomásulveő szerkezetemmel nem tudom fölfogni: ez egy igen aktív képzeletet tételez, egy rekonstruálhatatlan struktúra rekonstruálását, de semmi többet.

Amint más, tőlünk teljesen különböző belső perspektívákat és tudatokat tudunk gondolni, ugyanúgy képeseknek kell gondolnunk magunkat, hogy saját tudatunkról úgy beszéljünk másoknak, hogy azt „objektíve” megértsék; sőt Nagel szerint azt is tudunk kell, hogy olyanoknak beszéljünk saját tudatunkról, akiknek egészen más tudatuk van, mint nekünk. Ez lenne a tudat objektívációja.

Az „egészen másság” fokát nem specifikálja Nagel. Egy teljesen egészen mást nem tudok megérteni, mert az nem csak mint jelenség lenne más, de a logika és a racionalitás másfajta szabályainak engedelmessé válna, ha van vagy lehetséges ilyen. Amennyiben az „egészen másság” nem foglalja magában a logikát és a racionalitást, akkor Nagel tétele plauzibilis lenne – ám akkor a másságról is csak korlátozott, fenomenális értelemben beszélhetnénk, hiszen a mi racionalitásunkkal rendelkező más lények etikája a mieinkkel kommenzurábilis, és ugyanazon fizikai világ tagjaként érzéki struktúrájuk szerkezetének is érthetőnek kell lennie a mi számunkra.

Nagel megjegyzi, ha keresünk is egy átfogó objektív szemléletet, és idegen tudatokról beszélünk, valami egy ilyen objektíviztikus szemléletnél veszendőbe megy: az egyes tudatok individuális belső perspektívája. Mindenki csak „egyet érez” és „egyből lát”: a sajátját és a sajátjából. Erre mondja Nagel: „A

valóság nem csak az objektív valóság, és a valóság minden objektív felfogásának el kell fogadnia saját hiányosságát.” (Nagel, 1991a, 29.)

A belső perspektívák tehát egyetlenegy ember által sem foghatók föl, élhetők át, tapasztalhatók meg – kivéve mindenki számára a sajátját. Ennek elismerésével azonban Nagel szerint nem adhatjuk föl annak ideáját, hogy a valóság egyvalamiképpen van.

„Ezzel nem adjuk föl egy világ gondolatát, hogy az a valóságban [...] milyen alkatú. Csak azt a képzetet adjuk föl, hogy ez a világ egy *objektív* megértés tárgyával egybeesik. A világ, ahogy van, jelenségeket is tartalmaz, és nincs egyetlen privilegizált perspektíva sem, ahonnan ezek a jelenségek összességükben teljesen megragadhatók lennének.” (Nagel, 1991a, 30.)

A személy identitásának problémája arra vonatkozik, hogy miként mondhatjuk, hogy valaki az időben önmagával azonos. Más szavakkal: miként igazoljuk, hogy valakinek két időben egymástól távol eső élménye ugyanannak a személynek az élménye? Ha csupán a külső perspektívát tekintjük, azt kell látnunk, hogy egy időben változó jelenséggel van dolgunk, az emberrel, amelynek biológiai-fizikai összetevői (atomok, molekulák) hétvétenként teljesen kicserélődnek. Vajon az én élményeim hét év múlva is az én élményeim lesznek, avagy valami új lesz a helyemben?

Nincs tehát az ember számára egyetlen abszolút világlátás, nincs ember, aki a teljes és abszolút igazságot birtokolhatná. A materializmus is egyfajta idealizmus: az objektivitás idealizálása.

„Az objektivitás nem a valóság. Csak egy lehetőség, hogy a valóságot megértsük.” (Nagel, 1991a, 30.)

Az itt elmondottakkal kapcsolatban fölmerül még az Én mint megismerő belső perspektíva és mint világban levő kérdése. Egyrészt nyilvánvalóan gondolhatunk egy Én nélküli világot, másrészt számunkra a világ csupán ezen Én-en keresztül jelenik meg. Az Én-ről úgy beszélhetünk kartéziánusan, hogy miközben magunkról beszélünk, azaz egyes szám első személyben, tudatosítanunk kell, hogy bárki, aki ezt hallja vagy olvassa, a maga számára kell, hogy értse.

Fölmerül a probléma, hogyan lehet az Én azonos egy személlyel, hogyan lehet azonos egy névvel, például Thomas Nagel (TN). Hogyan lehet az Én valaki? Azaz, miközben a külső perspektívában úgy jelenek meg, mint a világ része, mint egy személy, akinek neve van, hogy lehetséges, hogy ez Én vagyok. Nagel szerint az a probléma, hogy az Én összekötődése a tulajdonnévvel esetlegesnek tűnik. Miközben az Én az egész univerzumot gondolhatja, miként lehetséges, hogy csupán egyetlen személy, egyetlen tér- és időponthoz kötött, kozmikus értelemben jelentéktelen lény?

Nagel szerint itt az a megoldás, hogy az Én-t az objektív önmagammal azonosítjuk, amelynek megvan az a határtalan képessége, hogy eltekintsen a személy álláspontjától, és a világról olyan felfogást alakítson ki, amelybe ez a személy is integrált a maga állapotaival. „A következő kép alakul ki: *Lényegem* szerint szubjektum vagyok, amely egy *középpont nélküli* világot fog föl. Lényegem szerint nincs különös perspektívám. Esetlegesen, normális esetben a világot egy specifikus szemszögből szemlélem, és erre TN szeméit, személyét és mindennapi életét használom föl, mint egyfajta ablakot. De TN élményei és perspektívája, amelyek számomra közvetlenül adóttak, a tulajdonképpeni magam számára nem szükségesek. A tulajdonképpeni magam a világot nem egy bizonyos perspektívából ragadja meg, hanem sokkal inkább belefoglalja világfelfogásába TN-t és perspektíváját mint eme világ *tartalmait*.” (Nagel, 1991a, 35.)

Az Én a személytől távolságot tart: a személy a világ része, abba integrált, míg az Én erre tekint, attól elvonatkoztat, a személyt a világ részének tekinti, mint aminek tapasztalatai és perspektívája van a világról. Az Én azonban ettől függetleníti magát és világeképe olyan kép felé közelít, amilyen a világ „sehonnan”, azaz amilyen a világ perspektívátlanul.

Az Én-nek a világgal való kapcsolatában és a világ objektíválásában való kettős szerepe a következő gondolatmenettel is megközelíthető: A személy a világ része, egy tér-időbeli perspektíva birtokosa. Ez a személy helye egy Én-nek, amely a világot perspektívátlanul szemléli. Magát a világot és a világ perspektivikus szemléletét ablakként a személy nyitja meg az Én számára. Ennek során az Én kinéz a világba, ahol megismeri a világot egy perspektívából, és ebben a világban látja meg azt a személyt, amelyen keresztül maga is a világba néz. Ugyanakkor ez az Én nem azonos a személlyel, képes ettől a perspektívától elvonatkoztatni, képes magát az „ablaktól” elkülöníteni és tér-időbeli pozícióját gondolatilag kitágítani, relativizálni, sőt perspektívátlanítani. Az Én képes egy perspektíva nélküli világot gondolni, amelyben maga egy személy közvetítésével helyet foglal, amely személyt képes ebben a világban lokalizálni. Egy világot képes tehát általánosan tételezni, amelyben maga mint specifikus szemlélő is jelen van. A középpont nélküli világfelfogáson keresztül egy átfogó vilásképet kaphatunk, amelyben azonban ez a személy egy sajátos helyen maga is fölbukkan. Felbukkanása kettős: a belső és a külső perspektíva megjelenése.

Nagel tételszerűen kijelenti, „az objektivitásnak mindig arra a formájára kell törekedni, amely megfelel a megértendő tárgynak, és el kell mennünk készülvén arra, hogy még az objektívítás helyes formája sem ragadja meg a tárgyat a maga teljességében.” (Nagel, 1991a, 36.)

Nagy kérdés természetesen, hogy mielőtt a tárgyat megértenénk, honnan tudjuk, hogy mely objektívításforma fog neki megfelelni. Ha pedig előre megválasztjuk objektívításfogalmunkat, már meghatároztuk, hogy milyen tárgyat hogy fogunk megismerni – és mitől, milyen megismerési módtól zárjuk el magunkat.

Az objektívításnak két oldala van, a szubjektív és az objektív, a belső és a külső perspektíva. Attól függően, hogy melyiknek tulajdonítottak nagyobb fontosságot, alakultak ki a belülről vagy a kívülről induló filozófiák, a szkepticizmus, idealizmus, szolipszizmus vagy a realizmus és annak formái.

Miután a két perspektíva egymásra nem redukálható, ezért nem is lehetséges egyetlenegy alapelvre visszavezetett, az abszolút igazságot a maga teljességében megfogalmazó, tiszta fogalmi nyelven beszélő filozófia. A filozófia kénytelen több nyelvet beszélni, és vagy egyetlen perspektívát hangsúlyoz, de így soha nem jut teljességre, vagy el kell fogadnia a több perspektíva egymás melletti létét, és ha a teljességet tartja szem előtt, akkor a több nyelvet egyszerre kell megpróbálnia beszélni, akkor is, ha nem tudja a több nyelvet egymásra redukálni és eggyé tenni.

A szubjektív és az objektív

A felvetettek alapján talán az egyik legfontosabb kérdés, hogy mi lehet a belső és a külső perspektíva, vagy ahogy a filozófiában megjelenik, a szubjektívítás és az objektívítás, a szubjektív és az objektív viszonya, mit is jelent e két fogalom. (1)

A szubjektív és objektív vizsgálati módok közti ellentét vonala valamennyi filozófián végighúzódik. Az „objektívításra” való törekvés során kiszakítjuk a vizsgált tartományt tágabb közegéből és bizonyos egyezményes (konvencionális) módszerekkel vizsgáljuk. Eközben tételezzük, hogy az adott módszer megfelel a vizsgált tárgy azon természetének, amely szempontból az adott dolog bennünket érdekel. Az objektívításra való törekvés során eltávolodunk a tárgytól, kizárjuk saját szubjektívításunkat, a tárgyat magunktól kü-

lönállónak, önállónak tekintjük, és önállósított voltában próbáljuk vizsgálni és szempontfüggően megérteni.

A szubjektív perspektíva ezzel szemben az ember belső világának figyelembevételét jelenti. Minden egyes ember valahonnan néz, és mindig valaki néz: az „ahonnan” és az „aki” nem objektiválható teljes mértékben mások által, nem lehet kívülről beletekinteni. Minden egyes ember számára egyetlen perspektíva létezik: a sajátja.

Nagel a szubjektív-objektív ellentétet néhány konkrét filozófiai példán vizsgálja, majd általánosabb szempontból kezeli a kérdést. A vizsgált kérdések: az élet értelme, az akarat szabadsága, a személy azonossága, a pszichofizikai probléma, valamint az igazságos és az igazságtalan problémája.

Az emberi élet értelmét kereshetjük mind a belső, mind a külső perspektíva szempontjából. Az életet a belső perspektíva felől éljük, és ebben mindenki közvetlenül „benne van”, ez őnmaga: nemcsak hozzá tartozik, de innen néz a világra és önmagára. A belső perspektívát az emberek zöme minden további nélkül a maga számára értelmesnek tartja, amennyiben ez az értelmesség olyan fogalmakban és életstratégiákban merül ki, hogy az ember saját életét értékesnek és élni érdemesnek tartja, hogy iskolába jár, gyermekeket nevel, reggel fölkel stb. Eme belső értelmességgel és evidenciával szemben azonban ott van a külső perspektíva. Az ember kívülről ugyanolyan, mint bárki más, egy a sok közül, és egész tevékenysége abszurdnak tűnhet. Ami az egyénnek belülről értelmes, egy tágabb, külső perspektívából nézve értelmetlennek látható. A külső perspektíva, túl azon, hogy a közvetlen belső tudomásúlvétel módosítója, és átfogó világképet nyújt, uralomra is tör a belső fölött, hiszen innen tudjuk, hogy miként vannak a tőlünk független dolgok valójában. Az ember a két perspektíva metszéspontjában él. Egyrészt a belső perspektíva közvetlensége csak őnmaga számára adott; másrészt a külső perspektíva számára csupán saját maga belső világán keresztül válik tudatossá. A belső megismeri a külsőt, ami a belső létezésének feltétele. A megismerésben a belsőnek, a létezésben a külsőnek van „elsőbbisége”.

Az akarat szabadsága a filozófia régóta vitatott kérdése. A teljes determinizmus szerint cselekvéseink előzetes okok által meghatározottak, az ember nem képes dönteni, pusztán az okok láncolatában, mint egy rendkívül bonyolult gép működik. Nagel szerint a determinizmussal kapcsolatban rossz érzésünk van, hiszen közvetlenül úgy „érezkeljük”, hogy saját cselekedeteinket mi magunk hajtjuk végre, és nem okok láncolata cselekszik bennünk és rajtunk keresztül, anélkül, hogy „minket megkérdézne”. Szerinte a probléma abból adódik, hogy valójában konfliktus van a cselekvéseknek a külső, illetve belső perspektívából történő vizsgálatával kapcsolatban. A külső leírások ugyan okok, motivációk, pszichológiai állapotok, neveltetés, vágyak, indulatok, önuralmak sorát ragadhatják meg, valójában azonban nem tudják a cselekvés közvetlen eredetét, az egyén belső világát, belső perspektíváját elérni. A cselekvés belülről bizonyos értelemben nem-történés. Míg kívülről érzékeljük a történéseket, saját cselekvéseink olyan közvetlen aktusok, melyek „leírhatatlanok”. Közvetlen belső perspektívánk időben való aktivitásáról van szó, amelyet többnek érzünk, mint külső perspektívájú fenomenológiával leírható jelenség-halmaz. A cselekvés külső leírása során bizonyos oksági összefüggések tételezhetők, azonban a belső perspektíva felől olyan állapotot „érezkelünk”, amely képes az okságtól való távolság teremtésére és a különböző oksági láncok föltárására, cselekvési alternatívák kidolgozására és a döntés utáni cselekvésre.

A személy identitási problémája arra vonatkozik, hogy miként mondhatjuk, hogy valaki az időben önmagával azonos. Más szavakkal: miként igazoljuk, hogy valakinek két időben egymástól távol eső élménye ugyanannak a személynek az élménye? Ha csupán a külső perspektívát tekintjük, azt kell látnunk, hogy egy időben változó jelenséggel van dolgunk, az emberrel, amelynek biológiai-fizikai összetevői (atomok, molekulák) hétvéntként teljesen kicserélődnek. Vajon az én élményeim hét év múlva is az én élményeim lesznek, avagy valami új lesz a helyemben? Mi garantálja, hogy hét év múlva is „ugyanaz” az én leszek, mint most? A kérdés Nagel szerint csupán a belső perspektíva felől válaszolható meg, kívülről nem. Onnan ugyanis legfeljebb szubjektumokat, „egókat” feltételezünk, de ezeknek időben való azonosságát nem tudjuk garantálni. Ezzel szemben a belső perspektíva számára közvetlen élmény és érzés a szubjektum időbeli kiterjedése és önazonossága. Az „én-fogalom” pszichológiai közvetlenségű, és ez a közvetlenség nem közelíthető meg általános fogalmakkal. Nagel úgy véli, annak ellenére, hogy nem lehet teljesen elkülönített szubjektumokat feltételezni, az önmagáról való belső képzet nyomán jön létre a személyes identitás tudata és problémája. A szubjektumnak megnyilvánuló „őnmaga” Nagel szerint a külső analízisek számára megközelíthetetlen.

Negyedik példája pszichofizikai probléma, amelynek Nagel szerint az egyik legnehezebben megfejtethető aspektusa az élmény és megélés szubjektív lényegéből vezetődik le. Egy tudattal rendelkező lényt le lehet írni a külső, fizikai perspektíva szempontjából. Oksági viszonyokat lehet feltárni, sőt Nagel úgy

véli, hogy még a számítógépeket is le lehet írni intencionális rendszerként. Lehetetlen azonban kívülről megmondani, hogy milyen egy lénynek „belülről” egy adott tudati állapotban lenni. A probléma tehát az, hogy miképpen rendelhetők egymáshoz, illetve hogyan tartoznak össze a belső és a külső perspektíva, a kívülről észlelhető és különböző perspektívákból leírható fiziológiai, fizikai, biológiai processzusok és a belső tudati állapot, a belső tudomásulvétel és perspektíva. A két perspektíva összekapcsolódásának nehézségét kíséri az az újkori attitűd, hogy csupán az objektívizálható, azaz tárgyszerűsíthető, interszubjektíve felülbíráható, tehát empirikus és racionális tényeket fogadjuk el a valóság részeinek.

Hogy az ember a fizikai világ része, ezt mindannyian közösen tapasztaljuk meg. Hogy az ember belső világgal, én-nel rendelkezik, ez mindenkinek az egyedüli, szubjektív, egyéni, közvetlen és végső soron közölhetetlen, bár kommunikálható élménye. A modern tudományosság fogalmát sokáig csupán a külső világ számára tartották fenn, holott az ember kettős perspektívában él, és létehez mindkettő hozzátartozik. A két világ kétségtelenül interferenciában van, de hogy miben áll ez az interferencia, mindmáig találgatások tárgya.

Nagel utolsó példája az igazság és igazságtalanság kérdése, amelyhez eltérő módon viszonyulnak a konzekvencialista és a cselekvőorientált felfogások. A konzekvencialista elméleteket elsősorban azért bírálják, mert amennyiben a cselekvések céljaként a leghelyesebben elérhető maximális jót jelölik meg, akkor valami elvont jövőbeli, még nem létező objektív valóságnak rendelik alá a jelenben létező és cselekvő szubjektumot.

A cselekvőorientált szemlélet viszont azt hangsúlyozza, hogy minden individuumnak bizonyos szabad cselekvési teret kell biztosítani, amelyben nincs rákényszerítve, hogy folyton, minden cselekedete előtt egy „felsőbb és távolibb” jó szempontjából cselekvési alternatívák sorát állítsa föl, és azok közt válasszon.

Az ember belső valóját, individualitását, belső perspektíváját nem lehet minden további nélkül személyfeletti céloknak alárendelni.

Nagel szerint az utilitarizmus elleni érvet általánosítani lehet. Ez abban áll, hogy valaki, aki a személyes perspektívát előnyben részesíti, ezt másokra is átviszi, és azt mondja, hogy minden egyes embernek a saját belső igényeit, attitűdjét, viszonyait, vágyait és prioritásait is figyelembe kell vennie. Minden embernek magának kell eldöntenie, hogy etikájában milyen arányokat biztosít saját belső perspektívájának és külső, átfogóbb céloknak.

Az úgynevezett deontologikus etikák bizonyos megengedő, parancsoló vagy tiltó szabályokat állítanak föl. Ezek a szubjektivisták és a konzekvencialista felfogások közt helyezkednek el, hiszen amikor a „ne ölj”, „ne lopj”, „tartsd meg az ígéretedet” parancsait kimondja, akkor nemcsak a cselekvő szubjektum szempontjait, hanem azt is figyelembe veszi, akivel kapcsolatban az adott cselekvés történik.

Alapvetően tehát az etikákat is két perspektívából lehet megalkotni, a belsőből és a külsőből. A külső perspektívából azt a kérdést tehetjük föl, hogy mi a legjobb, hogy megtörténjen, míg a belsőből azt, hogy mit tegyünk. Ugyanakkor maguk a külső szempontok is a belsőt átszűrve kapják meg fontosságukat és értékelésüket.

A világ és a cselekedetek, így az értékek is, minden egyes ember számára saját személyiségén, saját belső perspektíváján keresztül jelennek meg.

Mindkét perspektíva dominanciát követel magának a filozófiatörténetben, és a legtöbb filozófus egyiket vagy másikat hangsúlyozza erősebben. Nagel szerint a két perspektíva problémája egy általánosabb filozófiai nehézségre utal, amelynek kezelésére különböző stratégiák lehetségesek.

Nagel a szubjektív és az objektív perspektíváról a következőket mondja: „Ugyan a szubjektív és az objektív perspektíváról fogok beszélni, ez azonban csak egy rövidítés, ugyanis nemcsak két ilyen perspektíva létezik, nem is két olyan kategória, amelyekhez sajátosabb perspektívákat lehetne rendelni. Sokkal inkább *polaritásról* van szó. Ezen kontinuum egyik végén van a különös individuum perspektívája, amely egy specifikus konstitúcióban, szituációban áll a világ többi részével kapcsolatban. Onnan lehet egy, a nagyobb objektivitás felé irányuló mozgást tenni, amely absztrakciós lépések egymásra következőjével jellemezhető: Először eltekintünk az individuumnak a világban elfoglalt specifikus térbeli, időbeli és személyes pozíciójától, majd azoktól a jegyeiktől, amelyek más emberektől megkülönböztetnek, később figyelmen kívül hagyjuk azokat a tudomásulvevő és cselekvésformákat, amelyek az emberek számára karakterisztikusak, majd áthatolunk azon a szűk tartományon, amelyet emberi mértékek által hatá-

rozunk meg a térrel, idővel és a mennyiséggel kapcsolatban; és végül arra törekszünk, hogy leírjuk a világot, amely – amennyiben ez valahogy lehetséges – nincs többé egyetlen, a világban fölvetett álláspont-hoz sem kötve. Valószínűleg nem vezet ez a folyamat egyetlen végpontra sem, hanem arra irányul, hogy a világot úgy fogja föl, hogy nincs többé semmi, ami annak középpontjában állhatna, és a szemlélő annak csupán egyetlen része.” (Nagel, 1991c, 116.)

A szubjektív és az objektív közti kontinuitás feltételezése Nagel részéről önkényes és nem szolgáltat perdöntő érveket. A két perspektíva közti szétválaszthatatlan összefonódottság tényként fogadható el, de hogy a perspektívák egy folyamatos vonal két végpontján helyezkednének el, ez nem tekinthető többnek, mint analógiának – ám mint olyan, félrevezető. A szubjektív ugyanis belső perspektívája, önmagához való viszonya és öntudata tekintetében teljesen különbözik az objektívtól, és nem csupán egy olyan skála szélső pontja, amelynek túlsó végén az objektív van. A kontinuum tételezésével a két perspektíva radikális és redukálhatatlan különbségevész el. Maga Nagel más írásaiban egyébként inkább a két perspektíva különbségét hangsúlyozza. (2)

Nagel könnyedén elintézi az objektivitás episztemológiai problémáját. Ugyanis nem tudunk olyan műszert elgondolni, amely ne vonatkozna érzékszerveinkre és gondolkodásunkra, illetve ne ezektől függenne. Tehát még az objektivitásra törekvő kísérleti fizikai tudomány sem választható el a szubjektív mozzanatokról. Minden vizsgálati módot és a hozzá kapcsolódó kísérleti berendezést és műszert az ember maga talál ki, és ennek a kitalálásnak több rétege és több következménye van.

Nem egészen világos az sem Nagelnél, hogy a szubjektív-objektív polaritás szerinte episztemológiai vagy ontológiai feltételezése. Anélkül, hogy azt állítanánk, a két megközelítésmód szigorú értelemben szétválasztható lenne, mégsem ugyanaz a két hozzáállás. Egyrészt beszél az individuumról, amelynek bizonyos alkata, szituációja és a világ többi részével való kapcsolata van. Ez az állítás legalább annyira ontologikus, mint episztemologikus. A szubjektivitástól az objektivitás felé haladó absztrakciós lépések viszont nyilvánvalóan gondolati és ismeretelméleti lépések: először az individuum speciális tér-időbeli helyzetétől, majd a többi embertől való különbségtől vonatkoztat el, végül pedig azoktól a tapasztalati és cselekvésformáktól, amelyek jellemzőek az emberre és az emberi mértékkel megállapított tér-, idő- és mennyiségi viszonyokra. Ezen absztrakciós processzus révén Nagel feltehetőleg úgy véli, hogy eljuthatunk egy szubjektumfüggetlen világfelfogáshoz, ahol nincs kö-

zépponti megfigyelő, hanem minden csak mint a világ része jelenik meg.

Hogy ez az absztrakciós folyamat bizonyos megengedésekkel és fenntartások felfüggesztésével lehetséges, az kétségtelen. Kicsit radikálisabban tekintve azonban nyilvánvaló, hogy maga az absztrakciós processzus biztos állíthatóan nem jut ki a szubjektumból. Ugyanis magát az absztrakciós processzust is a szubjektum végzi, minden gondolkodás, így az absztrakciós folyamat is benne történik. A világ mint a megismerés tárgya a szubjektumban van, ott „történik”.

A szubjektum világa, amely valamilyen módon a külvilággal van korrelációban, a világot a megismerésben valamilyenként tételezi (megismeri) és – más (ontológiai) értelemben – feltételezi, és a külső világ, amely számunkra mindig többé-kevésbé megismerthen és többé-kevésbé ismeretlenül létezik, mintegy maga is tételez (ontológiai értelemben létrehoz) bennünket. Ily módon a szubjektum, amely önmaga számára közvetlen evidenciának tekinthető – Kant szavaival transzcendentális én a maga számára –, amikor megismeri magát, kétszeresen a képzetelő által létrehozott valósággá válik a maga számára.

Először is Kant modellje szerint a belső világot mint olyan imaginációs (elgondolt és konstruált) világot ismeri meg, amely valamennyire a külvilágot és valamennyire a belső világot „közvetíti” a megismerőnek, azaz a külvilág és a belső világ együtt és szétválaszthatatlanul jelenik meg számára. Második lépésben felfedezi saját magát, ám mivel egy imaginációs világon keresztül történik ez, így „önmaga” is – mint megismert – imaginációs lesz. A szubjektív önmagához való viszonya kettős. Az első lépésben artikulálatlan közvetlenségről van szó, amely azonban még meg-nem-fogalmazott, tehát alig több, mint animális ön-tudomásulvétel. A második lépésben a tapasztalati világ felé való fordulás után veszi az ember önmagát tudomásul.

Ha elfogadjuk a kettős imagináció elméletét, akkor az is érthetővé válik számunkra, hogy miért „problematikusabb” és miért bizonytalanabb, miért kevésbé egzakt tudományok a humántudományok (pszichológia, szociológia, irodalomtudomány stb.), mint a természettudományok. A kettős imagináció bizonytalansági tényezői kumulálódnak bennük.

A kettős imagináció elmélete első lépésnek tekinthető a humántudományok egyfajta értelmezéséhez. Amint Derrida Montaigne-t idézi, miszerint „nagyobb dolog interpretálni az interpretációt, mint a dolgokat”, a humántudományoknak még további interpretációs-imaginációs szinteken keresztül kell haladniuk, a történetiségen és a szövegszerűsége. E két szint, ha nem is ugyanaz, itteni megfontolásainkban egy imaginációs szinthez köthető. Eszerint ahhoz, hogy magunkat megérthessük, legalábbis a humán tudományok segítségével, a szövegekkel, azok értelmezésével is foglalkoznunk kell. Nem gondolkozhatunk az emberről, a gondolatokról, a humanitásról és a filozófiáról anélkül, hogy ne vennénk figyelembe ezek historikus és szövegszerű jellegét. Ez a jelleg azonban egy további imaginációs szint: a másik ember, a szöveget leíró ember historikus imaginációjának textualizálódása. Amikor tehát a humántudományok területére merészkedünk, a szövegszerűsödés és az interpretáció gyakorlatába is belebocsátkozunk.

Eme három imaginációs szint talán leginkább a szövegek stílusában érhető tetten. A stílus eme imaginációs szintek közti mozgások individuális és személyes jellege. Minden egyes ember, aki egyrészt folytonosan a mások által kijelölt közegben, a filozófiatörténet fogalmainak tartományában mozog, a maga útját járja, egészen sajátos individuális és belső perspektívából látja a dolgokat, szövegeket és történeteket. Eme individuális látásmód, a meglévő elemek új átrendezése, az egyén egyénként és belsőként való jelenléte tekinthető a stílus egy értelmezésének. A stílus az az ember, aki ír, aki beleáll a háromrétgű imaginációk soha véget nem érő játékába.

Nagel szerint a belső perspektíva fogalmai, a szubjektivitás nyelve bizonyos értelemben szintén az emberek közös vagyona. Nincs okunk ugyanis föltételezni, hogy a többi ember is nem a mienkhez hasonló belső perspektívával és szubjektivitással rendelkezik akkor is, ha mi a másik szubjektivitásába behatolni vagy betekinteni nem tudunk. Ezért a belső világ fogalmai is nyilvánosak, bár egy más értelemben, mint a külső világéi. Az érzelmeket kifejező fogalmak érthetőek különböző emberek számára, ezek mindenki számára hasonlókat jelentenek akkor is, ha mindenki kicsit mást ért haragon, szerelmen, barátságon stb. Természetesen ezek a belső fogalmak nem abban az értelemben és nem közvetlenül úgy interszubjektívek, mint a fizikai világ leírására szolgáló fogalmaink.

Miután – állítja Nagel – a szubjektív jelenségek számára is van interszubjektív megegyezés, ezért az objektivitás felé való haladást nem lehet megoldani az interszubjektivitásra való hivatkozással. Az objektivitás nem növelhető azon imaginatív horizont kiszélesítésével sem, amely által sok, a sajátunktól különböző szubjektív perspektívához jutunk közel. (Az imagináció nyilvánvalóan nem visz ki ténylegesen a saját szubjektivitásunkból.) Nagel szerint a szubjektív-objektív átmenet az externalitással és a distanciával teremthető meg. A fenomenológiára emlékeztető álláspont szerint a külső, az objektív világ tárgyait úgy próbáljuk megismerni, hogy megpróbálunk elvonatkoztatni azokatól az adatoktól és tényezőktől, amelyek a reflexió előtti látásmódunkhoz tartoznak, azaz megpróbáljuk az objektumokat deszubjektivizálni. Ez a tevékenységünk az objektív megismerés azon vágyából indul ki, mely szerint meg vagyunk győződve, hogy a rajtunk kívül levő világ „ott” van és magában valamilyen. Ugyanakkor Nagel is elismeri, hogy nincs olyan megismerés, amely el tudja érni azt az ideált, hogy teljesen megszabaduljunk a megismerésünkben levő szubjektív elemektől és összetevőktől.

„Azon meggyőződés nyomására hagyjuk el a szubjektívát, hogy minden, ami van, annak *magában* (*an sich*), minden perspektívától függetlenül, valamilyen módon lennie kell. Ezt megragadni, miközben saját perspektívánktól egyre jobban távolságot tartunk, ez az az elérhetetlen ideál, amelyre az objektivitásra való törekvésünk irányul.” (Nagel, 1991c, 119.)

Nagel szerint minden megismerésünkben szétválaszthatatlanul keveredik az objektív és a szubjektív mozzanat; legyen az etika, ismeretelmélet, metafizika, vagy a különféle tudományok és a mindennapi ismeretek. Pusztán fokozati különbségek vannak, az objektivitás felé való nyomulás próbálkozásai a megismerés során jól láthatók. Az objektivitás keresése során persze az egyes ember látásmódját számos tényező összehazarhatja, így testi elváltozások, vagy az egyéni helyzet egyéb különösségei. Ezért szükséges az ítéletek formáitól való függést csökkenteni vagy az elváltozások természetét analizálni. Módszeresen haladva lehetővé válik a szubjektívától az objektív felé való elmozdulás.

Egy individuum mindkét perspektívából tekinthet a világra – és ebből bizonyos nehézségek adódnak. Miközben saját maga alkotásának elemei közt választ, hogy melyeket fogadja el a megismerés kritériumainak vagy eszközeinek, e választás során végül is szintén csak önmagára támaszkodhat. Az egyedi szemlélő ugyanakkor nem tud teljesen tárgyyszerű álláspontot fölvenni – ezért olyan perspektívát kellene keresni, amely független az egyedi szemlélőtől. Ha a dolgok ténylegesen léteznek valamilyen egyetlen módon, akkor olyan vizsgálati módszereket kell találni, amelyek függetlenek az egyedi szemlélő alkotásától és perspektívájától. Erre szolgálnak Nagel véleménye szerint a tudományokban alkalmazott műszerek, amelyek eredményei olyan lények által is tudomásul vehetők lennének, amelyek nem rendelkeznek hozzáknak hasonló érzékszervekkel.

Nagel könnyedén elintézi az objektivitás episztemológiai problémáját. Ugyanis nem tudunk olyan műszert elgondolni, amely ne vonatkozna érzékszerveinkre és gondolkodásunkra, illetve ne ezektől függene. Tehát még az objektivitásra törekvő kísérleti fizikai tudomány sem választható el a szubjektív mozzanatokról. Minden vizsgálati módot és a hozzá kapcsolódó kísérleti berendezést és műszert az ember maga talál ki, és ennek a kitalálásnak több rétege és több következménye van. Egyrészt ahhoz, hogy egy berendezést megalkossunk, bizonyos elhatározásokat kell tennünk. El kell határoznunk, hogy a valóság mely darabjával kapcsolatban akarunk vizsgálatot folytatni. Előre kell sejtenuünk fogalmi szinten, hogy milyen természetű jelenségeket akarunk vizsgálni. Ezek a vizsgálható jelenségek nem önmagukban létező jelenségek – a valóságban nem léteznek izolált jelenségek –, hanem általunk a kontextusból, az összetett és sokrétegű valóságból kiszakított tények. Amikor egy berendezést egy jelenség vizsgálatára megalkotunk, akkor már eleve sejtünk valamit a valóságról, definiáljuk azt, és eme előzetes tudásunkkal meghatározott és elképzelt, tehát végső soron általunk elkülönített és megalkotott valóságot akarunk vizsgálni. Továbbá nincs az a berendezés, amely bizonyos szubjektivisztikus észlelési metódusoktól független lehetne. Bármilyen szubatomi részecskét, mikrobiológiaiényt stb. akarunk is mérni, annak mérési eredményeit a műszer láthatóvá transzformálja, felvételeket készít, vagy a skálán leolvasható értékeket közöl. Tehát a közvetlen érzékelés szintjére transzformálja a közvetlenül nem érzékelhető. Nyilvánvaló, hogy el sem tudunk gondolni olyan berendezést, amely annyira objektív lenne, hogy bármely olyan lény is használni tudná, amely nem rendelkezik a mi érzékelő struktúráinkkal.

Az objektivitás Nagel szerint viszont megköveteli, hogy a specifikus emberi perspektívát is föladjuk. Ha létezik a világra való tekintésnek egyetlen helyes módja, akkor az biztosan független attól a perspektívától, amelyet éppen véletlenül fölveszünk. Ebben az esetben olyan nézőpontról kell szó legyen, amely a dolgokra való pillantás mellett megengedi a megfigyelőre való rátekinést is. Egy objektivitásra törekvő perspektíva számára a szemlélőnek nem lehet egyetlen különleges, középponti álláspontot tulajdonítani:

„...a szemlélőnek nem tulajdonítunk különleges, központi álláspontot. A helyes perspektívának továbbá meg kell engednie, hogy azon lény típusa, amelyhez a megfigyelő is tartozik, nem játszik többé szerepet. A helyes kép a dolgokat sem úgy nem mutathatja be, ahogy azok *számunkra*, emberek számára természetesen megjelennek, sem úgy, ahogy *én* azokat *innen* látom.” (Nagel, 1991c, 121.)

Az objektivitásra való törekvés tehát az egyéni kétfajta túllépést feltételez: az individuális és a faj sajátosságaitól is el kellene tekinteni. A Nagel-féle objektivitás tehát arra utal, hogy mi létezik magában (an sich). Ezen eljárás módját feltételezi, hogy a bemutatott, a megismert elválasztható a bemutatás módjától. – Ám Nagel megjegyzi, a nagyobb objektivitás felé való törekvés komoly nehézségeket vet föl, különösen, ha a megfigyelő szubjektumot is bevonjuk a folyamatba.

Bizonyos szubjektív tények, a belső perspektíva szempontjai és élményei eltűnnek látszanak, ha egyre nagyobb objektivitás felé törekszünk. Az a benyomásunk támad, hogy objektíve érthetlenné válik a személyes identitás, a pszichofizikai probléma vagy akár a szabad akarat kérdése. Akárhogy is igyekszünk, a külső és a belső perspektíva össze fog ütközni; ha pedig kitarunk az objektivitás követelményénél, akkor három lehetőségünk van a szubjektív aspektusokkal való bánásmódban: a redukció, az elimináció vagy az annexió. Ez a háromirányú próbálkozás az, ami a jelenkori analitikus filozófia törekvéseit jellemzi.

1. Redukció. A belső perspektíva „eseményeit” egyszerűen a fizikai, objektív világ eseményeiként értelmezi. Az ilyen elképzeléseket hívják fizikalizmusnak vagy materializmusnak.

2. Elimináció. A szubjektív perspektíva jelenségeit látszatoknak lehet deklarálni, és ezzel mint nem valóságos tényeket lehet elvetni őket. Így például a személyi identitását, az akarat szabadságát, a nem-konkvenzionalista etikákat mint látszatokat, „babonákat” lehet visszautasítani.

3. Annexió. Ha a szubjektív jelenségeket nem tudjuk a rendelkezésre álló objektív szótárra redukálni, megvan a lehetőség, hogy az objektív realitás egy új elemét véljük fölfedezni, és ezáltal a belső jelenséget is az objektív világ részévé tegyük. Az akarat, az én, a lélek fogalmi ilyen szerepeket vehetnek föl. Ugyanakkor ezekkel a „jelenségekkel” individuálisan „itt és most” találkozunk, és nem valamiféle személynél objektívitasban. Térről és időről beszélhetünk objektíve, de a saját aktuális tér-időbeli helyzetünket és perspektívánkat nem tudjuk objektív szintre helyezni – az mindig saját perspektívánk marad.

Nagel ezzel szemben azt javasolja, hogy ismerjük föl: az objektív szemlélet nem tudja a valóság egészét átfogni, hanem annak csak rész-szemléletét, rész-látványát adja. Ez azt is sejtetné, hogy a dolgok nemcsak egy módon léteznek. Míg Nagel szerint az analitikus tradíció a belső perspektívát próbálta felszámolni, addig az idealista hagyomány, beleértve a fenomenológiát, a szubjektivitás primátusát hangsúlyozta. Egyes idealista irányzatok odáig mennek a szubjektív dimenzió középpontba helyezéssel, hogy az objektív, a magánvaló valóság megismerhetőségét teljes mértékben tagadják. Ezzel szemben Nagel a két perspektíva párhuzamos érvényesítése mellett száll síkra.

„Mind az idealizmus, mind az ellentétes objektívizáló felfogás végső soron egy közös meggyőződésen alapul: Egy világnak nem lehetnek redukálhatatlan nézőpontjai és ugyanakkor redukálhatatlan objektív realitása – a kettő közül az egyiknek kell annak lennie, ami *valóban* létezik, és a másikat valamilyen módon arra vissza kell tudni vezetni, vagy attól kell függenie. Ez egy alig visszautasítható gondolat. Vitatni annyit jelentene, mint bizonyos értelemben tagadni, hogy csak egyetlenegy világ van.” (Nagel, 1991c, 126.)

Nagel úgy véli, hogy az objektivitás felé vezető lépés azt mutatja meg, miként vannak a dolgok magukban, és nem azt, hogy miként jelennek meg nekünk. Ha az objektivitásra irányuló tekintet a világban dolgokat és embereket észlel, akkor csak azt tudja e tekintettel fölismerni, ahogy azok a dolgok magukban vannak. Ha viszont igaz, hogy amiként a dolgok a szubjektumok számára vannak, az más, mint amiként magukban vannak, akkor nyilvánvaló, hogy az objektív kép valamit nem vesz figyelembe. Nyilvánvalónak tartható, hogy a valóság nemcsak az objektív világból áll, és az objektivitásra való törekvés nem minden területen egyenlő mértékben alkalmas hozzáállás, hogy az igazságot megtaláljuk.

Elgondolható, hogy minden létező dolognak van néhány objektív tulajdonsága. Nagel szerint például az élmények leírhatók fizikalista módszerekkel is, a fenomenális leírás mellett; de bizonyára rendelkeznek olyan minőségekkel, amelyek csak a belső perspektívában szemlélő számára adóttak.

Egy külső perspektívából lennie kell az élmény (Erleben) általános képének, amelynek saját szubjektív perspektívánk a sajátos esetét jelentené. Ez a radikálisan generikus kép azonban teljes mértékben túlmegy értelmünkön.

Mivel tehát generikus okokból az élményről és a szubjektív perspektíváról nem tudunk külső, átfogó, „objektív” képet alkotni, így soha nem is lesz-lehet teljes a róla való képünk. Ezzel szemben az objektíve jobban megközelíthető „külső” dolgok vizsgálata relatív eredményességgel kecsegtethet. Ennek eredménye egy sikeres, bár meglehetősen színtelen valóságkép lehet, amelyet gyakran tudományosnak is neveznek. Miközben azonban objektíve sikeresek vagyunk, figyelembe kell venni, hogy mindig vannak a belső perspektívának összefüggései, mint például a szabad akarat, a pszichofizikai probléma, az etika, amelyek nem közelíthetők meg kimerítően objektivisztikus módszerekkel.

Az objektívítás igénye, önmagunk transzcendálásának vágya az ember egyik legerősebb késztetése. Azonban tudomásul véve és respektálva a maga megismételhetetlen és egyedi belső világát, mindig figyelnie kell arra, hogy sem az objektív a szubjektívet, sem a szubjektív az objektívet fel ne számolja. Az egymást kiegészítő, nem-azonos álláspontok és perspektívák egymásmellettsége nemcsak gyakorlati okokból szükséges illúzió, hanem az élet megingathatatlan ténye is.

„Az egymásnak ellentmondó álláspontok koegzisztenciája, amelyek távolságuk fokában különböznek egy kontingens én-től, ez a koegzisztencia nem csak praktikus okokból szükséges illúzió, hanem az élet megingathatatlan ténye.” (Nagel, 1991c, 128.)

Objektív értékelmélet

Az értékek arra vonatkoznak, hogy mit tegyünk, mit akarjunk, azaz cselekedeteink indokaiul szolgál(hat)nak. Az értékelmélet az utóbbi évtizedek filozófiájában meglehetősen háttérbe szorult, és inkább az etikán belül tárgyalják, ha egyáltalán foglalkoznak vele. Ennek oka részben az, hogy nehéz megmondani, „hol” vannak az értékek, és miféle létezők vagy dolgok, avagy egyáltalán feltárható-e természetük ilyen jellegű kérdések segítségével. A külső fizikai és a belső pszichológiai világhoz képest az értékek nyilvánvalóan valahol máshol helyezkednek el, avagy valamilyen módon ezekben a világokban – ám ez utóbbi eset tételezése elvárja, hogy megmagyarázzuk speciális helyzetüket.

Nagel az objektívítás fogalmának kiterjesztése és általa kidolgozott új megértése során az értékeknek is objektív státust tulajdonít. Amikor Nagel értékelméletével foglalkozunk, arra figyelhetünk, vajon sikerül-e neki eme értékek objektív, azaz szubjektum-független megközelítése. Nagel az értékeket is „objektívizáló” eljárással közelíti meg, azaz megpróbál elvonatkoztatni az egyedi perspektívától, sőt az emberi faj nézőpontjától is. Az objektívítás mint cél itt is összefügg a realista meggyőződéssel. Az értékek normatív és nem deskriptív jellegűek. Nem azt tárják föl, hogy miként vannak a dolgok, hanem a cselekvés indokait, alapjait szolgáltatják. Nem arról „szólnak”, hogy milyen a világ, hanem hogy milyenek „kellene” lennie, milyenné válhatna a mi közbenjárásunkkal és aktivitásunkkal. A filozófiai értékelmélet az értékek feltárással összekapcsolja a „miért” kérdését: miért ilyen világot szeretnénk, és miért nem másilyent?

Az értékekkel kapcsolatban Nagel szerint két objektivisztikus szélsőség közt foglalhatunk állást. Az egyik vélemény szerint az értékek a teoretikus megismerés tartományába tartoznak és a tényszerű világhoz kapcsolódnak. A másik felfogás képviselői azt állítják, hogy objektíve, külső szemléletből tekintve, minden mindegy – azaz „értéknililizmust” vallanak. Nagel szerint ahhoz, hogy egyáltalán bizonyos preferenciákat, cselekvési alapokat, választásokat elfogadjunk, hogy cselekvéseinket, habitusainkat egy világban prezentálni és igazolni tudjuk, el kell fogadnunk bizonyos objektívítást az értékekkel kapcsolatban. „[A]z indokok világa, saját indokaimé is, nem csupán az én saját álláspontomtól függően létezik. Úgy létezem, mint egy olyan világ része, amelynek jellege bizonyos fokig független attól, hogy mit gondolok [...] az objektívítás az egymás megértésének egy módja, amely nem vihető át szükségszerűen az egész valóságra. [kiemelés tőlem, B. J.]” (Nagel, 1991b, 42.)

Amikor Nagel az értékek kommunikálhatóságára hivatkozik objektivitásukkal kapcsolatban, akkor anélkül, hogy erre utalna, az objektivitást azonosítja az interszubjektivitással, azaz objektív az, amit egy nyelven meg tudok fogalmazni, és más meg tud érteni – és ezáltal „egy” világban, egy horizontban gondolkodunk, cselekszünk és kommunikálunk. (3) Nyilvánvaló, hogy ez nem egy „abszolút” objektivitás, hanem egyezményes objektivitás; képviselői nem azt állítják, hogy a tárgy olyan magában, amint megismerem, hanem azt, hogy mi a tárgyat így és így látjuk közösen, mint emberek, és ezt a közös tudást egymás számára kommunikáljuk, és mivel ezt a látásmódot és kommunikációt megosztjuk egymással, ezért elfogadjuk, hogy a rajtunk kívül levő tárgy így és így van – azaz úgy, ahogy mi mondjuk és felfogjuk. Az interszubjektivitásra redukálódó objektivitás valójában és ugyanakkor objektivitásba szublimálódó szubjektivitás: mint ilyen bizonyos értelemben félrevezető, hiszen valójában nem szoros értelemben vett objektivitásról, hanem kitágított, közösségi szubjektivitásról van szó. Nagel kétségtelenül egy objektív objektivitásra és nem közösségi-szubjektív-objektivitásra törekszik, ezért is figyelemreméltó, hogy esetenként – a látszat szerint – összekeveri ezeket a fogalmakat.

Úgy próbálja az értékek objektivitását megközelíteni, hogy tételezi, ha értékek egyáltalán léteznek valamilyen objektív módon a számunkra, akkor ezek általános formájúak kell legyenek. Ezt már Kant is megfogalmazta a morális törvényekkel kapcsolatban. Ugyanis ha egy törvény nincs általánosan megfogalmazva, akkor az nem is törvény: az emberek a legkülönbözőbb helyzetekbe kerülnek, amikor választaniuk kell, azaz törvényeket, értékeket, cselekvési alternatívákat kell megfogalmazniuk, és azok közt választva kell dönteniük. Ha az értékek vagy törvények nem eléggé általános megfogalmazottságúak, akkor nem lennének valódi és mindenkire érvényes törvények, hiszen kivételek és a törvény alá nem eső helyzetek tömegét lehetne kitalálni. Így például nem lehetne általános etikai törvény a fuldoklónak a vízből való kimentése, mert nem mindenki találkozik a vízben segítségért kiáltó emberrel, ezzel szemben általános formájú törvény, hogy minden emberen segítenünk kell képességeink és lehetőségeink szerint.

Az értékek objektív felfogásának lehetőségét Nagel a fájdalom és az öröm fogalmaival közelíti meg. Nyilvánvaló, hogy mindenki a lehető legkevesebb fájdalomra és a legtöbb öröme törekszik életében. Természetesen lehet ezeket a jelenségeket és a velük kapcsolatos hozzáállást szubjektívnak tekinteni, de Nagel amellett érvel, hogy egy objektív felfogás jobban megérti az öröm és a fájdalom jelenségkomplexumát.

Természetesen lehetségesek különféle nézetek, mint például, hogy a fájdalom nem rossz és nem kell megszüntetni, vagy hogy a fájdalom mindenkinek magánügye, stb. De a mindennapi életben a legtöbb normális ember a fájdalom megszüntetésére tör. Ha fáj a feje, aspirint vesz be és másoknak is ezt ajánlja. Ha valaki fájdalmat érez, például egy baleset utáni sérülésektől szenved, akkor a természetes reakció nem a sérült magára hagyása, hanem szenvedéseinek enyhítésére való törekvés. Nem vonható tehát józan ésszel kétségbe, hogy a fájdalom „érték”, amely olyan cselekedetekre szólít föl, hogy meg kell azt szüntetni, mint ahogy az öröm éppen a fokozásra szólít föl (ami nem jelenti, hogy örömet mechanikus vagy racionális cselekvésekkel el lehetne érni). A fájdalom és az öröm ténye és a velük kapcsolatos általánosan elfogadott emberi reakciók és cselekvési stratégiák Nagel szerint ezen értékek objektivitását jelzik. Ehhez hasonlóan lehetne további értékek objektivitását is megfogalmazni. Nagel a következőképpen fogalmazza meg felfogását: „Pozíció a következő. Nincs szükségünk bizonyítékra, hogy semleges okok lehetőségét *megfontolhassuk*: ez a lehetőség egyszerűen *magától adódik*, mielőtt föl vesszük az objektív álláspontot. Nincs semmiféle titkos probléma, hogy miként lehet egy személynek indoka, hogy saját különös érdekeitől és egyéni perspektívájától függetlenül a világnak egy állapotát akarja, mivel az olyan lények, mint mi, nincsenek *korlátozva* egyetlen olyan sajátos perspektívára sem, amely megegyezne személyes helyzetükkel a világban. Minden egyes ilyen lény [...] még egy *objektív önmaga* is: *nincs más lehetősége*, mint hogy a világnak olyan objektív felfogását alakítja ki, amelyben ő maga is előfordul [...] *nem csak* személyes lények vagyunk: sajátos módon lényegünk szerint a világnak egy olyan perspektívából való megfigyelői is vagyunk, amely nincs a világban – *egy, a világban sehol sem levő perspektívából* [nézünk a világra – B. J.] –, és ezen adottság tesz bennünket képessé, hogy általános és különös értékteleket hozunk.” (Nagel, 1991b, 59–60.) A kívülről való szemlélet realiztikus, tehát a „valóságunk megfelelő” látásmódot tesz lehetővé. Ez a lehetőség veti föl az értékrealizmus kérdését.

Nagel úgy véli, hogy miként a szolipszizmus ellen sem lehet szigorúan logikailag érvelni, úgy az értékszubjektívizmussal szemben sem. Ugyanakkor lehetőség van az értékrealizmus tételezésére és általa bizonyos „jelenségek” megmagyarázására, amelyek során ezek a magyarázatok megfelelőbbeknek tűnhetnek, mint a szubjektivistikus alternatívák.

A realizmus lehetősége semmilyen módon nem bizonyítható Nagel szerint. Az egyetlen lehetőség, hogy cáfoljuk a lehetetlenségét demonstráló érveket. Az értékrealizmussal szemben három érvet hoz fel és utal cáfolatukra.

1. Ha az értékek valóságosak, akkor valamiféle sajátosság létezőkről lenne szó (Mackie érve). Nagel szerint erre nincs szükség, hiszen a fájdalom megszüntetésének kényszere (más emberekkel kapcsolatban is), a másokon való segítség egyetemes értékessége, az egyes emberektől függetlenül is érvényes, akkor is, ha a „rászorulóval való segítség” mint érték nem valamiféle ontológiai entitás.

Az értékek abban az értelemben objektívak, azaz tárgyiak és az egyedi szemléletől bizonyos mértékig függetleníthetők, hogy nem csak saját tetszésünktől függenek, hanem valamilyen módon „be vannak írva” a történetünkbe és történetiségünkbe, a nyelvbe és a nyelviségbe, továbbá a társadalomba és a társadalmiságba. Ugyanakkor emberként (és mi csak így tudunk nyelvet használni, gondolkodni és érvelni) nem beszélhetünk az embertől független objektív értékrendről. Az értékek világa tehát ember- és emberiségfüggő – miként feltehetőleg az ember és az emberiség léte egyáltalán bizonyos értékek egyetemes tiszteletben tartásától függ.

2. Az objektív nihilizmus szerint nincs értelme az embertől függetlenül a világban valamiféle értéket vagy értékességet tételezni. Ezért az értékek, amelyek az ember nélkül értelmetlenek, nem is fogalmazhatók meg az ember nélkül, és így nem objektívak. Nagel szerint ez a felfogás csak akkor lenne tartható, ha kizárólag a távolságból, az emberen kívüli álláspontból való értékítéleteket fogadnánk el. Amikor viszont egy objektivistikus szemlélet kialakítására törekszünk, akkor az objektív álláspontra, a distanciált pozícióra való törekvés mindig a belső perspektívától indul ki, és miközben azt igyekszik elhagyni, mégis mindig megmarad implikáltan és benefoglatlan annak tudata, hogy „objektív” felfogásunk egy szubjektum belső perspektívája felől jön.

3. Az empirikus érvelés a kultúrák és hatalmi viszonyok sokféleségére hivatkozva tagadja az objektív értékek lehetőségét. Nagel ezt az érvet gyengének tartja: a pluralizmus pusztán a megjelenések különbsége.

Ha nem is fogadjuk el a relativizmus vagy szubjektívizmus érveit, Nagel figyelmeztet, hogy a túlzott objektívizálás csapdájába sem kellene beleesnünk: abba a kísértésbe, hogy az okok objektivitásának túlságosan erős és egységes interpretációját adjuk.

Mind a metafizikában, mind az értékelméletben és az etikában is történelmükben egységesítő tendenciák húzódnak végig. A metafizikában ezek az egyközpontú, az abszolutisztikus rendszerfelfogások. Az értékelméletben és az etikában pedig az „egyetlen abszolút jó alapelve” elmélete – amely az etiká-

bán a konzekvencialista elméletekben csúcsosodik ki Nagel szerint.

Nagel az értékekkel kapcsolatban is objektív, de többperspektívájú fölfogás mellett érvel. Vannak ugyan semleges, külső értékek, de léteznek olyan közvetlen individuálisan megjelenő értékek is, amelyek csak az egyedi személyek számára evidensek, és amelyek nem redukálhatók bizonyos általános fogalmakra. Az értékeknél is meg kell különböztetnünk a belső és a külső értékeket, akárcsak a világgal kapcsolatban a belső és a külső (pszichikai és fizikai) világot. El kell fogadnunk, hogy a valóságnak vannak olyan elemei, amelyeket nem lehet objektív módon megérteni.

Az értékek abban az értelemben objektívak, azaz tárgyiak és az egyedi szemléletől bizonyos mértékig függetleníthetők, hogy nem csak saját tetszésünktől függenek, hanem valamilyen módon „be vannak írva” a történetünkbe és történetiségünkbe, a nyelvbe és

a nyelviségbe, továbbá a társadalomba és a társadalmiságba. Ugyanakkor emberként (és mi csak így tudunk nyelvet használni, gondolkodni és érvelni) nem beszélhetünk az embertől független objektív értékrendről. Az értékek világa tehát ember- és emberiségfüggő – miként feltehetőleg az ember és az emberiség léte egyáltalán bizonyos értékek egyetemes tiszteletben tartásától függ. Az ember szubjektivitása és objektivitása mintegy egymásba íródtak: nincs külön objektív és szubjektív, hanem perspektívák egymásba helyezettése, kölcsönös egymásra hatása és egymás értelmezése.

Jegyzet

- (1) A fogalmi vizsgálatot a korábbiakhoz hasonló módon T. Nagel *Das Subjektive und das Objektive* (1991, 99–128.) írása alapján végzem.
- (2) Vessd össze például: Nagel, 1990. A különbség hangsúlyozása végighalad az egész könyvön, különösen 25–33.
- (3) Az objektívásnak interszubjektívasként való értelmezése nem Nagel találmánya. Frege objektivi-

tás értelmezésében is megvannak az interszubjektívás jegyei, vagy például Evandro Agazzi a tudományos objektívást a szubjektívizmussal szemben elsősorban az interszubjektívásra hivatkozva véli megmenthetőnek. Azok az ismeretelméleti iskolák, melyek a megismerésben a (társadalmi, nyelvi, kutatói) közösséget hangsúlyozzák, az objektívást interszubjektívasként értelmezik.

Irodalom

- Nagel, Thomas (1990): *Was bedeutet das alles?* Reclam, Stuttgart.
- Nagel, Thomas (1991a): Bewußtsein. In: *Die Grenzen der Objektivität*. Reclam, Stuttgart. 11–38.
- Nagel, Thomas (1991b): Werte. In: *Die Grenzen der Objektivität*, Stuttgart, Reclam 1991, 39–69.

- Nagel, Thomas (1991c): *Das Subjektive und das Objektive*. In: *Die Grenzen der Objektivität*. Reclam, Stuttgart. 99–128.

Szociális kérdések és mozgalmak Magyarországon (1919–1945)

Agóra VI.

Faludi Ferenc Akadémia

A Gondolat Kiadó könyveiből